

David
Foenkinos
Cap a
la bellesa

Traducció de
Pau Joan Hernández

DAVID FOENKINOS

Cap a la bellesa

Traducció de Pau Joan Hernández

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Vers la beauté*
© Éditions Gallimard, 2018

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).
Tots els drets reservats.

Amb el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Primera edició: febrer del 2019

Disseny de la col·lecció: Francesc Sala

© de la traducció: Pau Joan Hernández, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: La letra

DIPÒSIT LEGAL: B. I.063-2019
ISBN: 978-84-297-7749-9

I

El Museu d'Orsay, a París, és una antiga estació de tren. Això fa que el passat deixi una empremta insòlita damunt el present. Entre els Manet i els Monet, podem deixar volar la imaginació i evocar els combois arribant enmig dels quadres. Ara, hi ha uns altres viatges. Potser alguns dels visitants s'han fixat en Antoine Duris, immòbil davant l'edifici. Sembla com caigut del cel, estupefacte de ser allà. *Estupefacció* és la paraula que millor pot definir el que sent en aquest moment.

2

L'Antoine havia arribat molt abans de l'hora a la cita que tenia amb la responsable de recursos humans. Des de feia uns quants dies, tots els seus pensaments es focalitzaven en aquella entrevista. Aquell museu era exactament el lloc on volia ser. Es va dirigir amb pas calmat a l'entrada del personal. Per telèfon, Mathilde Mattel li havia deixat clar que no havia d'agafar el camí dels visitants. Un vigilant el va aturar.

- Duu la seva identificació?
—No. M'esperen.
—Qui?
—...
—Qui l'espera?
—Disculpi... Estic citat amb la senyora Mattel.
—Molt bé. Passi a recepció.
—...

Uns metres més enllà, va repetir el motiu de la visita. Una dona jove va consultar un gran quadern negre.

- És el senyor Duris?
—Sí.
—Li puc demanar un document d'identitat?
—...

Era absurd. Qui podria voler-se fer passar per ell? Va obeir dòcilment, acompanyant el gest amb un somriure comprensiu que intentava dissimular la seva incomoditat. Semblava que l'entrevista de feina hagués començat ja amb el guarda de seguretat i hagués continuat amb la recepcionista. Calia mostrar-se decidit des del primer bon dia, no es tolerava ni el més mínim gràcies dubitatiu. Un cop la jove va haver comprovat que ell era efectivament Antoine Duris, va indicar-li el camí. Havia de seguir un passadís al final del qual trobaria un ascensor. «No té pèrdua», va afegir. L'Antoine va pensar que, després d'una frase com aquella, es perdria inevitablement.

Quan era a mig passadís, ja no tenia clar el que havia de fer. A l'altra banda d'un gran finestral, va veure un quadre de Gustave Courbet. La bellesa sempre és el millor recurs davant la incertitud. Des de feia setmanes, lluitava per no

enfonsar-se. Se sentia amb poques forces, i aquells dos interrogatoris encadenats li havien demanat un esforç considerable. I, tanmateix, només havia estat qüestió de pronunciar unes poques paraules, de respondre a unes preguntes que no comportaven cap mena de parany. Havia retornat a un estadi primari de la comprensió del món, en el qual es deixava sovint envair per pors irracionals. Cada dia que passava notava més les conseqüències d'allò que havia viscut. Seria capaç finalment de passar aquella entrevista amb la senyora Mattel?

Dins l'ascensor que el duia al segon pis, va llançar una ullada furtiva al mirall i es va trobar més magre. No era estrany: menjava molt menys, i sovint s'oblidava de sopar o de dinar. Podia objectar, com a descàrrec, que l'estómac tampoc no es queixava. Podia saltar-se àpats sense sentir ni el més mínim borborigme, com si ara el seu cos es compongués de territoris anestesiats. Només la seva ment l'empenyia a pensar: «Antoine, has de menjar». Les persones que pateixen es poden dividir en dos grups. Aquelles que resisteixen pel cos i aquelles que resisteixen per la ment. Una cosa o l'altra, rarament totes dues.

Una dona el va rebre en sortir de l'ascensor. Normalment, Mathilde Mattel esperava les visites al despatx, però en el cas d'Antoine Duris havia decidit de moure's. Devia tenir una pressa terrible per saber-ne més de les seves motivacions.

—És vostè Antoine Duris? —va preguntar immediatament, per estar-ne segura.

—Sí. Vol el meu carnet d'identitat?

—No, no. Per què?

—A baix me l’han demanat.

—És per l’estat d’excepció. S’ha de fer així.

—No acabo de veure qui podria instigar un atemptat terrorista contra la directora de recursos humans del Museu d’Orsay.

—No se sap mai —va respondre ella amb un somriure.

Allò que hauria pogut passar per un comentari enginyós, o fins i tot per un acudit, era, tanmateix, una freda constatació per part de l’Antoine. Ella va fer un gest amb la mà per assenyalar cap a on era el despatx. Van enfilear aleshores un passadís llarg i estret on no van coincidir amb ningú. Mentre la seguia, va pensar que aquella dona s’havia d’avorrir molt en la vida per rebre els potencials nous empleats a una hora en què la resta del personal no semblava que hagués arribat. No s’havia de cercar cap mena de lògica en el si de la logística dels pensaments de l’Antoine.

Un cop van ser al despatx, la Mathilde va oferir te, cafè, aigua, però l’Antoine, tot i que li venia de gust, va preferir contestar no gràcies, no gràcies, no gràcies. Aleshores, ella va començar:

—He de reconèixer que vaig quedar parada quan vaig rebre el seu currículum.

—Per què?

—Per què? Em pregunta per què? Vostè és professor titular a la universitat...

—...

—Fins i tot té un cert renom. Crec que he llegit algun dels seus articles. I s’està postulant... per ser vigilant de sala.

—Sí.

—I a vostè no li sembla estrany?

—No especialment.

—M'he permès de trucar a l'ENSBA* —va reconèixer la Mathilde al cap d'un moment.

—...

—M'han confirmat que vostè havia decidit deixar la feina. Així, d'un dia per un altre, sense cap motiu.

—...

—Estava cansat de fer classe?

—...

—Potser ha tingut... com una depressió? Me'n faig el càrrec. La síndrome d'esgotament professional és un mal cada cop més freqüent.

—No. No. Volia parar. Senzillament. Segurament hi tornaré més endavant, però...

—Però, què?

—Escolti, senyora, m'he presentat per a una feina i voldria saber si tinc possibilitats de ser admès.

—No se sent prou qualificat?

—M'estimo l'art. L'he estudiat i l'he ensenyat, d'acord; però ara, senzillament, tinc ganes d'estar assegut en una sala, enmig dels quadres.

—No és una feina descansada. Li preguntaran coses constantment. I a més, aquí, a l'Orsay, hi ha molts turistes. Cal estar sempre alerta.

—Agafi'm de prova, si en té dubtes.

—Necessito personal, perquè la setmana vinent obrim una gran retrospectiva de Modigliani. L'exposició atraurà multituds. És tot un esdeveniment.

—Que oportú.

—Per què?

* Escola Nacional Superior de Belles Arts de Lió.

—Vaig fer la tesi sobre ell.

La Mathilde no va contestar. L'Antoine havia pensat que aquesta revelació li aniria a favor. Ben al contrari, va semblar que accentuava a ulls de la directora de recursos humans l'estranyesa de la situació. Què hi anava a fer, allà, un erudit com ell? Podia explicar-li la veritat? L'Antoine era com un animal espantat, i només la idea de refugiar-se en un museu li semblava capaç de salvar-lo.

3

En menys d'un dia, havia cancel·lat tots els seus contractes i abonaments i havia tornat les claus del pis. El propietari li havia dit: «Ha d'avisar amb dos mesos d'antelació, senyor Duris... No es pot marxar d'aquesta manera. M'he de moure per buscar un nou llogater, jo». L'home havia enllaçat unes quantes frases tot afectat. L'Antoine li havia tallat el monòleg: «No pateixi. Li pagaré els dos mesos». Havia llogat una camioneta on havia carregat totes les seves caixes. Principalment, caixes de llibres. Havia llegit un article sobre japonesos que abandonaven la seva vida d'aquella manera, d'un dia a l'altre. Els anomenaven *evaporats*. Una paraula magnífica que gairebé amagava la tragèdia de la situació. Sovint es tractava d'homes que havien perdut la feina i que no eren capaços d'assumir la seva davallada social en un món basat en les aparences. Millor fugir i convertir-se en un sensesostre que afrontar la mirada de la dona, de la família, dels veïns. Allò no tenia res a veure amb la situació de l'Antoine, que estava al punt més

alt de la seva carrera com a professor prestigiós i respectat. Cada any, dotzenes d'estudiants somniaven que els dirigís el treball de final de carrera. Aleshores, què passava? Hi havia hagut aquell trencament amb la Louise, però els mesos havien cicatritzat la ferida sentimental. I, a més, els desenganys sentimentals eren una cosa que li passava a tothom. Ningú no abandonava la seva vida per això.

Havia deixat totes les caixes i els pocs mobles que posseïa en un traster a Lió. I havia agafat el tren cap a París amb una simple maleta. Les primeres nits, havia dormit en un hotel de dues estrelles a tocar de l'estació abans de trobar un estudi de lloguer en un barri popular de la capital. No havia posat el nom a la bústia ni havia contractat cap servei. El gas i l'electricitat estaven a nom del propietari. Ja ningú no el podria trobar. Naturalment, els seus coneguts s'havien preocupat. Per tranquil·litzar-los, o més aviat perquè el deixessin tranquil, havia enviat un missatge col·lectiu:

Benvolguts,

Lamento moltíssim tota la inquietud que us he pogut causar. Aquests darrers dies han estat tan moguts que no he pogut respondre els vostres missatges. Tranquil·litzeu-vos, tot va bé. He decidit de cop i volta marxar per fer un llarg viatge. Ja sabeu que fa temps que somnio d'escriure una novel·la; per això, m'he agafat un any sabàtic i he marxat. Sé que hauria pogut fer una festa de comiat, però tot ha anat molt de pressa. No us enfadeu amb mi, però, per tirar endavant el meu projecte, em vull aïllar del món. No tindrè telèfon. Us enviaré algun correu de tant en tant.

Us estimo.

ANTOINE

Va rebre respostes admiratives per part d'alguns, mentre que d'altres el van considerar una mica boig. Però en el fons, era un home solter i sense fills, i potser sí que havia arribat el moment de mirar de fer realitat el seu somni. Molts dels seus amics van acabar per fer-se'n el càrrec. En va llegir les respostes, però sense contestar al seu torn. La seva germana va ser l'única que no es va creure aquell missatge. L'Eléonore el coneixia massa per acceptar que hagués pogut marxar d'aquella manera, sense ni tan sols fer un sopar de comiat amb ella. Sense ni tan sols passar a fer un petó a la seva neboda, amb qui li encantava jugar. Hi havia alguna cosa que no era lògica. El va assetjar amb tot de missatges: «Per favor. Digue'm on ets. Digue'm què és el que va malament. Soc la teva germana, em tens aquí, si us plau, no em deixis així. No em deixis en el silenci...». Res a fer. Cap resposta. Ho va intentar tot, va canviar de to: «No em pots fer això. No hi ha dret. No em crec la història aquesta de la novel·la!». No parava d'enviar-li missatges. L'Antoine havia deixat d'engegar el mòbil. Una sola vegada ho va fer, i va llegir les innombrables queixes de la seva germana. En tenia prou d'escriure-li unes poques paraules, si més no per tranquil·litzar-la. Per parlar amb ella. Per què no era capaç de fer-ho? Es va quedar bloquejat davant la pantalla durant més d'una hora. No podia. El va començar a envair una mena de vergonya. Una vergonya d'aquelles que no et permeten d'actuar.

Al final, va reunir forces per respondre-li: «Necessito un temps per a mi. Tindràs notícies meves ben aviat, però para de patir. Fes-li un petó a la Joséphine. El teu germà, Antoine». Va apagar immediatament el mòbil per por que ella no li truqués quan llegís el missatge. Com un criminal

amb por de ser localitzat, va decidir de treure'n la targeta SIM i la va desar dins un calaix. Ja ningú no podria tenir accés a ell. L'Eléonore es va tranquil·litzar en llegir el missatge. Va comprendre immediatament que tot plegat era fals i que havia hagut de fer un esforç considerable per redactar aquelles poques paraules educades. Allò no canviava res de la seva inquietud. Era obvi que estava malament. L'havia sorprès que signés «el teu germà Antoine». Era la primera vegada que feia servir aquella fórmula, com si volgués redefinir el seu lligam per estar-ne segur. No sabia què li estava passant ni per què actuava d'aquella manera, però sabia que no l'abandonaria. Lluny d'apaivagar-la, el missatge la reafirmava en la idea que l'havia de trobar al més ràpidament possible. Necessitaria temps i energia, però, d'una manera o altra, se'n sortiria.

4

Sortint de casa, l'Antoine es va creuar amb un veí. Un home d'edat indefinida, perdut entre els quaranta i els seixanta anys, que se'l va quedar mirant abans de preguntar-li: «És nou a l'escala? Viu on vivia en Thibault?». L'Antoine va balbucejat que sí, i després va anunciar que tenia molta pressa per tal d'impedir que l'altre continués preguntant. Cal que ens preguntin constantment qui som, què fem, per què vivim en un lloc i no en un altre? Després d'haver fugit, l'Antoine s'adonava que la vida social no s'atura mai i que resultava pràcticament impossible esmunyir-se entre les gotes humanes.

Almenys, a la feina, ningú no es fixaria en ell. El vigilant d'un museu no existeix. Tothom passa per davant seu, amb els ulls fixos en el proper quadre. És una feina extraordinària per estar sol enmig d'una gentada. Mathilde Mattel li havia anunciat, al final de l'entrevista, que començaria el dilluns següent. I, a la porta del despatx, havia afegit: «Continuo sense entendre les seves raons, però, al cap i a la fi, es pot considerar que és una sort per a nosaltres tenir-lo a la casa». Ho havia dit amb un to cordial. Per a l'Antoine, que havia tallat el contacte amb el món, havia estat l'única persona amb qui havia mantingut una autèntica conversa des de feia més d'una setmana. El nom d'aquella dona havia adquirit de cop i volta una importància desmesurada. Durant els dies següents, havia pensat en ella diverses vegades, de la mateixa manera que, en una nit fosca, ens focalitzem en un punt lluminós. Estava casada? Tenia fills? Com arribava algú a directora de recursos humans del Museu d'Orsay? Li agradaven les pel·lícules de Pasolini, els llibres de Gogol, els *Impromptus* de Schubert? Tot deixant-se anar a la deriva cap a aquell desig de saber, l'Antoine va haver d'admetre que no era mort. La curiositat delimita el món dels vius i el de les ombres.

L'Antoine estava assegut a la seva cadira, amb el seu vestit de color discreció. L'havien destinat a una de les sales dedicades a l'exposició de Modigliani. Just davant per davant d'un retrat de Jeanne Hébuterne. Quina estranya casualitat. Ell que coneixia tan bé la vida d'aquella dona, el seu destí tràgic. Aquell primer dia, la gentada era tan densa que no aconseguia d'observar tranquil·lament el quadre. Tothom volia veure aquella retrospectiva. Què n'hauria dit, el pintor? A l'Antoine sempre l'havien fascinat aque-

lles vides d'èxit tardà. La glòria, el reconeixement, els diners, tot això acaba arribant, però massa tard: la recompensa la rep un grapat d'ossos. Tota aquesta excitació pòstuma sembla una cosa gairebé perversa, sobretot coneixent la vida de patiment i d'humiliacions del pintor. Estaríem disposats, nosaltres, a viure la nostra història d'amor més bella a títol pòstum? I la Jeanne... Sí, la pobra Jeanne. Es podria haver imaginat mai que la gent s'amuntegaria per veure el seu rostre tancat per sempre més en un quadre? Bé, abans que per veure'l, més aviat per entreveure'l. L'Antoine no acabava d'entendre l'interès que podia tenir contemplar quadres en unes condicions com aquelles. És clar que és una sort poder accedir així a la bellesa, però, quin sentit tenia aquella observació enmig d'una multitud, premut i oprimat, i parasitat pels comentaris dels altres espectadors? Intentava d'escoltar tot el que s'hi deia. Algunes frases eren lluminoses, d'homes i dones realment trasbalsats en descobrir *de debò* aquells Modigliani, i d'altres, calamitoses. Des del seu lloc, allà assegut, podia recórrer tota l'extensió de la sociologia humana. N'hi havia que no deien «He visitat el Museu d'Orsay», sinó «He fet l'Orsay», un verb que denotava una mena de necessitat social; pràcticament, una llista de la compra. Els turistes d'aquest tipus no dubtaven a fer servir la mateixa expressió per als països: «L'estiu passat, vaig fer el Japó». I ara, també es *fan* els llocs. I quan es va a Cracòvia, es fa Auschwitz.

Els pensaments de l'Antoine eren sens dubte acerbs, però, si més no, pensava; això el treia d'aquella zona letàrgica en què vegetava des de feia un temps. Gràcies a aquella gentada incessant, s'escapava de si mateix. Les hores havien passat amb una rapidesa increïble, tot el contrari que els dar-

ters dies, en què cada minut s'havia revestit amb una capa d'eternitat. Com a estudiant de belles arts, i professor després, s'havia passat la vida als museus. Allà mateix, a l'Orsay, recordava tardes senceres recurrent-ne les sales. Mai no s'hauria pogut imaginar que hi tornaria anys després com a vigilant. Allò li donava una visió completament diferent del funcionament d'un museu. El seu actual vagareig li permetria segurament d'enriquir la seva comprensió del món de l'art. Però, això era important? Tornaria algun dia a Lió per reprendre la seva vida? No era gens segur.

Quan estava derivant cap a incerteses existencials, se li va acostar un col·lega. L'Alain, aquest era el seu nom, vigilava l'altra banda de la sala. Diverses vegades al llarg del dia, li havia dirigit petits gestos amistosos. L'Antoine li havia respost activant un rictus mínim. Passatgers d'una mateixa feina que es donaven suport.

—Quin dia, eh? Sembla mentida... —va començar, tot bufant.

—Sí.

—Estic ben content de fer la pausa.

—...

—De debò que t'ho dic com ho penso. He arribat aquest matí i m'he dit, no hi haurà gaire gent que vingui a veure això. No el coneixia, Modigliani. I, francament, bravo, el xicot.

—...

—Què et semblaria anar a fer una cervesa després de la feina? Estem fets pols i ens anirà bé.

—...

Aquella situació era el prototip mateix de l'atzucac social. Dir que no era quedar com una persona desagra-

dable. Tothom assenyalaria l'Antoine, parlarien d'ell, el jutjarien. Volia a tot preu evitar de cridar l'atenció. La paradoxa era insuportable, però la millor manera que l'oblidessin era barrejar-se amb els altres. L'única escapatòria hauria estat inventar-se immediatament una excusa: una cita important o una família que l'esperava a casa. Però això hauria requerit una certa reactivitat, un art instintiu de l'esquivada. Tot allò de què l'Antoine ja no estava dotat. Com més es trigava a respondre, menys es podia fugir. I, tot i que es moria de ganes de tornar a casa seva, va acabar contestant: «Molt bona idea».

Dues hores després, els dos homes seien a la barra d'un bar. L'Antoine estava prenent una cervesa amb un perfecte desconegut. Res no li semblava natural; fins i tot el gust de la cervesa se li feia estrany a la gola.* L'home parlava sense parar, i això era el costat positiu d'aquella situació. L'Antoine no s'havia d'encarregar de cap tema de conversa. Observava el rostre del seu interlocutor, i això li impedia de copsar la totalitat de les seves paraules. Hi ha persones que tenen problemes per mirar i escoltar al mateix temps; l'Antoine formava part d'aquesta categoria. L'Alain era tan corpulent que semblava extret d'un bloc de pedra. Però, malgrat el seu aspecte tosc, els seus gestos no eren bruscos, fins i tot es podria dir que eren delicats. Es notava que era un home que intentava ser fi, però li mancava allò que la gent acostuma a anomenar *encant*. Sense arribar a ser lleig, el seu rostre semblava una novel·la de la qual no tens ganes de passar les pàgines.

* Semblava com una altra beguda que es fes passar per cervesa, una mena d'impostura líquida.

—Sembles diferent dels altres —va anunciar, passada una estona.

—Ah, sí? —va respondre l'Antoine, lleugerament inquiet davant la idea que algú el pogués distingir de la massa.

—Tens un aire absent. Hi ets sense ser-hi.

—...

—Avui t'he estat mirant i m'he fixat que sempre trigaves una mica a reaccionar als meus gestos.

—Ah...

—Això deu ser que ets molt somniador. Fixa't que no hi ha un perfil per fer aquesta feina. I això és bo. Hi ha de tot. Estudiants d'art i artistes, però també treballadors a qui tant els fot la pintura. Autèntics funcionaris de la cadira. Jo soc una mica així. Abans, era vigilant nocturn en un pàrquing. Ja no podia més de veure passar cotxes. L'avanatge que tenen els quadres és que no es belluguen.

—...

A partir d'aquell moment, l'Alain es va embranchar en un llarg monòleg, un d'aquells monòlegs que encara podria durar. Se'l notava amb ganes de rescabalar-se de tot un dia passat seient en silenci. Va començar a parlar de la seva dona, l'Odette o l'Henriette, l'Antoine no va arribar a retenir-ne el nom. Des que treballava a l'Orsay, l'Alain sentia que estava més orgullosa d'ell. Això el feia feliç. I va afegir: «Al final, sempre estem buscant la consideració dels que estimem...». De cop, la veu li havia adquirit un to de malenconia. Potser hi havia poesia amagada als intersticis d'aquell físic abrupte. En aquell moment, l'Antoine va desconnectar completament, aclaparat de cop i volta per un sentiment paranoic. Per què aquell home l'havia estat observant diversos cops al llarg del dia? Què li volia? Pot-

ser no l'havia anat a trobar per casualitat. Tenia una intenció amagada. L'Antoine sospitava que l'estaven buscant. No, no, era una hipòtesi absurda. L'Alain treballava al museu abans que ell. No era plausible. Però, en qualsevol cas, havia insistit perquè anessin a fer una cervesa. L'Antoine sentia que perdia el control. Posava en dubte cada instant real, fins i tot el més anodí.

Ara volia marxar, interrompre bruscament el moment. Però era impossible: un altre cop aquell absurd d'haver-se de mostrar prou sociable perquè ningú no es fixés en ell. Mentre una por incontrolable amenaçava de dominar-lo, intentava respondre amb algun somriure, sempre en moments que no coincidien de cap manera amb les paraules de l'Alain. Al final, l'altre va acabar adonant-se'n.

—T'estic avorrint amb les meves històries. Ja veig que no m'escoltes.

—Ah, no... no m'avorreixes gens.

—Si vols, et puc explicar coses més gracioses.

—...

—Saps què li van preguntar un dia a un col·lega del Louvre?

—No.

—On és *La Gioconda* de Leonardo DiCaprio?

—...

—*La Gioconda*... de DiCaprio! N'hi ha cada un que és un fenomen. És graciós, no?

—Sí —va assentir l'Antoine amb veu sinistra.

Es van acomiadar poca estona després. Tornant cap a casa seva, l'Antoine es va sentir aterrit davant la idea que aquella sortida es convertís en l'arrencada d'un engranatge.

Havia acceptat per voler ser discret, però allò no s'aturaria mai. Era evident que l'Alain era d'aquells que organitzen sopars a casa per presentar la dona. I, inevitablement, arribaria el moment que li farien preguntes, massa preguntes. S'endinsava en un terrible carreró sense sortida. Calia que s'afanyés a inventar-se alguna cosa, potser una malaltia greu, o un familiar a les portes de la mort, en qualsevol cas calia tenir les excuses pensades per endavant. Esquivar els altres és una cosa que no es pot improvisar.

5

L'endemà al matí, l'Antoine va arribar una mica abans de l'hora. Va esperar-se davant les portes que arribessin els guardes de seguretat. Anar al museu és una mica com agafar l'avió. Va deixar les claus en una petita safata de plàstic i va passar per sota l'arc metàl·lic sense fer-lo sonar. Això el va tranquil·litzar una mica, però el guarda va preguntar:

—I el mòbil? On el té?

—No en tinc.

L'home se'l va quedar mirant amb aire suspicax. Com podia ser? No tenir mòbil... Decididament, els vigilants de sala eren ben estranys; vivien amb el passat sense adonar-se que el món evolucionava. Poc després, explicaria l'anècdota al seu company, que va comentar: «No m'estranya: fa la pinta de ser un paio a qui no truca ningú!». Van riure amb la resposta i amb aquella idea tan estrofolària de no voler ser localitzable.